

ning af meget smaa Arealer ud for Landejendomme langs Øresund, derved jo vil falde bort, og at altsaa Retten til at opnaa Adgang til at udføre en saadan Inddæmning vil være vanskelig at erhverve, naar man skal sætte Lovgivningsmagten i Bevægelse. Men nu vel, det er jo et Fremtidsspørgsmaal, og er her en Skavank ved § 5, som det siges, saa kan denne Skavank jo rettes, naar Spørgsmaalet først bliver praktisk, det er det for saa vidt slet ikke nu, thi det er ganske sikkert, at saaledes som Kjøbenhavns Havnegrænser ere for Tiden, vil det Spørgsmaal ikke opstaa, ikke i nogen væsentlig Grad.

Derimod er der jo med Hensyn til Grænsen for Kjøbenhavns Havn nu Spørgsmaalet om Frederiksholms Teglværk, hvilket det ærede Medlem ligeledes fremdrog. Jeg kender Sagen om Frederiksholms Teglværks Inddæmninger fra tidligere Tid, da jeg var Indenrigsminister, senere har jeg ikke haft Lejlighed til at beskæftige mig dermed, og jeg har det bestemte Indtryk, at de Inddæmninger, som Frederiksholms Teglværker have foretaget derude, ere foretagne uden nogen Ret til at gøre det, og tilmed har jeg et bestemt Indtryk af, at det ikke var rigtigt, som det ærede Medlem nu sagde, at Frederiksholms Teglværk havde været villigt til at søge en Ordning af dette Spørgsmaal over for Staten. Det er ikke rigtigt, jeg ved og husker med Bestemthed, at det endogsaa var meget vanskeligt at faa Teglværket i Tale i saa Henseende. Imidlertid er jo, det gentager jeg, Forholdet saaledes, at hvis Frederiksholms Teglværk har Ejendomsret til de meget betydelige Arealer, Teglværket har inddæmnet derude, nu vel, saa bliver denne Ejendomsret staaende; har det det ikke, er det ganske rigtigt, at saa kan Administrationen ikke tillægge Teglværket Ejendomsret til disse Arealer. Men derom kan der jo nok administrativt træffes en Ordning paa anden Maade, hvorved Brugen af Arealerne sikres Teglværket; vil man endelig have Ejendomsret, nu vel, saa er det jo ikke saa farlig en Sag at gaa til Lovgivningsmagten og faa den fornødne Myndighed til at ordne denne Sag; den har staaet paa saa længe og voldt saa megen Vanskelighed, at skulle vi nu endelig ogsaa have Fremsettelse af et Lovforslag og Gennemførelse deraf her i Rigsdagen, er det kun en ringe Forøgelse af denne Ulejlighed, som denne Sag hidtil har skabt.

Ordføreren (Blem): Ja, jeg maa i Tilslutning til, hvad den højtærede Minister

udtalte, ganske kort bemærke, at det har undret mig noget at høre den stærke Kritik, som det ærede Medlem for Tisted Amts 3dje Valgkreds (N. Andersen) fremførte angaaende § 5. Der blev, da Sagen var for til anden Behandling, egentlig ikke rettet nogen Kritik mod denne § 5, og jeg ser ikke, at Forholdet bliver anderledes, end som den højtærede Minister udtalte, at hidtil var det lagt i Ministeriets Haand at give denne Tilladelse til Ejendomsret for indvundne Landarealer, medens denne Ret nu gaar over til Lovgivningsmagten, saaledes at dennes Samtykke kræves, for at nogen kan faa en saadan Ret. Det forekommer mig egentlig, at selv om det i Fremtiden maaske for mindre Arealers Vedkommende kan gøre det besværligere for en eventuel Ejendomsbesidder at erhverve dette Samtykke, saa forekommer det mig, at Rigsdagen dog i det hele taget ikke kan se paa det Spørgsmaal som noget, der griber ind i dens Ret, naar det bliver Lovgivningsmagtens Samtykke, der skal indhentes, medens det tidligere var Ministeriet, der gjorde det paa egen Haand. Derfor kan jeg alligevel ikke andet end anbefale Lovforslaget til Vedtagelse.

N. Andersen: Til den ærede Ordfører skal jeg kun sige, at han kan have nogen Ret deri, at den Forandring, der sker, hvis § 5 vedtages, i det væsentligste er dette, at en Mængde Forhold, hvor Administrationen tidligere har skullet ordne Ejendomsretten, nu skal ordnes gennem Lovgivningsmagten. Men den ærede Ordfører maa være saa elskværdig at erindre, at det kun er gennemført halvt, og det er gennemført til Skade for alle Lodsejerne og kun til Gavn for Kjøbenhavns Kommune eller Kjøbenhavns Havn, idet Kjøbenhavns Havn eller Kjøbenhavns Kommune faar udvidet Ejendomsretten, medens ingen anden kan faa Ejendomsret undtagen gennem Lovgivning. Det er en betydelig Forskel, og den ærede Ordfører er naturligvis heller ikke blind for, hvilken uhyre Favør man derved giver Kjøbenhavn, idet Ministerens Ret bliver staaende til efter hans Skøn at udvide Kjøbenhavns Grænser efter Behag langt ud over Stadens Grænser. Det er det odiøse i denne Sag. Var det saadan, at Kjøbenhavns Havn laa inden for Stadens egentlige Grænser og ikke kom nogen anden Kommunes Beboere for nær, saa vilde Sagen ikke være Omtale værd; men dette, at man ved et Pennestrøg kan udvide Kjøbenhavns Havns Grænser i det uendelige, kan man gerne sige